

Mødet den 13. April 1916.

(For lukkede Døre).

1. (J. Nr. 51—1916). Fra Udvalget for Belysningsvæsenet forelaa følgende Indstilling angaaende **Licitationsstilbud paa Levering af Jernrør, Fittings m. v. til Belysningsvæsenet:**

1. **Trukne Jernrør, Fittings og Blyrør.** For de trukne Rør og Fittings Vedkommende foreslaas det billigste Tilbud fra Rahr's tekniske Forretning til Beløb Kr. 4691,25 indstillet til Byraadets Approbation.

Med Hensyn til Blyrør foreslaas det at kasere samtlige indkomne Tilbud, idet Belysningsvæsenet under Haanden vil kunne købe Blyrørene til betydelig billigere Pris, end de indkomne Tilbud lyder paa.

2. **Støbejernsrør og støbt Fittings.** Tilbudet fra Firmaet Brødrene Dahl paa Rør til Kr. 6091,47 og Fittings til Kr. 536,07 foreslaas indstillet til Byraadets Approbation.

3. **Jern, Jernplader og Staal.** Det billigste Tilbud fra N. F. Høffding paa 10,000 kg. Flussjern og 500 kg. Bessemerstaal til Beløb henholdsvis Kr. 1700,00 og Kr. 175,50 foreslaas indstillet til Byraadets Approbation, medens Leverancen af Staalplader og Belysningsvæse-

nets daglige Forbrug af Jern foreslaas overdraget til Firmaet Brødrene Kier. Endelig foreslaas Leverancen af T-, U- og Vinkeljern overdraget til Firmaet C. Hofman & Co.

4. **B u e l a m p e k u l.** Det billigste Tilbud fra C. J. Holm, København, til Beløb Kr. 2710,25 foreslaas indstillet til Byraadets Approbation.
5. **M a a l e r b r æ d d e r.** Tilbudet fra Aarhus Trævarefabrik Thomas J. Boeskov til Beløb Kr. 2265,00 foreslaas indstillet til Byraadets Approbation.
6. **T v i s t a f f a l d.** Tilbudet fra Vilhelm Hansen & Co. A/S., København, paa 300 kg. hvid Tvist til Kr. 1,35 pr. kg. og 300 kg. kulørt til 1,05 pr. kg. foreslaas indstillet til Byraadets Approbation.«

Indstillingen vedtoges.

2. (J. Nr. 33—1916). Fra Bestyrelsen for Arbejdsanvisningskontoret i Aarhus forelaa følgende Indstilling til **Besættelse af Posten som Bestyrer af Arbejdsanvisningskontoret:**

Et Mindretal (Konsul P. Petersen, Bagermester Martin Nielsen, Gaardejer P. Knudsen Sørensen og Gaardejer I Knudsen) indstiller:

Forretningsfører Thomas Petersen.

Bagermester H. Toustrup.

Inkassator M. Christensen.

Et andet Mindretal (Typograf Marthin Pedersen, Forretningsfører Kjeld Sørensen, Trikotagehandler Lajer og Amsraadsmedlem Fr. Jensen), indstiller:

Smed H. P. Christensen.

Kontorbestyrer Schrøder.

Ekspedient A. Flendsted.

Form. for Arbejdsmændenes Arbejdsanvisnings- og Arbejdsløshedskontor Vald. Petersen.

Typograf Vald. Hansen.

Journalist Falk.

Formanden forelagde de to Mindretalsindstillinger med Bemærkning om, at Taleren ikke havde taget Stilling ved Indstillingen. Aarsagen til, at der fra socialdemokratisk Side var indstillet 6, men kun 3 fra den anden Side, maatte søges i, at 3 af Bestyrelsens Medlemmer søgte Pladsen, og at Bestyrelsen havde fundet det rigtigt at opføre disse 3 mellem de indstillede. En Strid nærmest af formel Art havde derefter medført, at Indstillingen havde faaet en saa uheldig Form, at den havde Karakter af en Partiindstilling, hvilket var meget kedeligt, fordi Institutionen helst fra alle Sider skulde mødes med Tillid. Det rigtigste vilde da være, at Byraadet betragtede Indstillingen, som om den var kommet fra hele Bestyrelsen. Taleren var fremdeles af den Mening, som han ogsaa tidligere havde gjort gældende, at det gjaldt om at finde en Mand, der nød fuld Tillid fra Arbejdernes Side, og at han derfor vilde stemme paa en saadan.

Marthin Hansen vilde foreslaa at vælge Journalist Falk, som sikkert sad inde med de Evner, der var nødvendige, hvis Kontoret skulde faa nogen Betydning. Navnlig maatte det bemærkes, at Falk var ung og havde et vindende Væsen, samt at han var vant til skriftligt Arbejde og i fuldt Maal nød Arbejdernes Tillid.

Møller skulde indrømme, at Valget helst ikke skulde se efter politiske Linier, men mente dog, at man ikke helt kunde blive fri derfor, naar Bestyrelsen ved Indstillingen havde delt sig efter politiske Anskuelser. Da der skulde vælges Formand for Bestyrelsen, havde man fra Talerens Partis Side tænkt at vælge Hr. P. Petersen, men

fra anden Side havde man protesteret derimod under Paaberaabelse af, at Hr. P. Petersen maatte forudsættes at have Arbejdsgiverinteresser, og at der maatte vælges en neutral Person. Det havde Talerens Parti bøjet sig for, og det mente, at der nu ved Valget af Bestyrer ligeledes maatte findes en neutral Mand, altsaa en Mand, der hverken var Arbejder eller Arbejdsgiver. Det gjaldt jo dog om, at Bestyrelsen blev mødt med Tillid fra begge Sider. I Henhold hertil vilde Taleren foreslaa Inkassator Christensen. Denne havde været kommunal Funktionær i mange Aar, og det havde altid været Skik at lade Funktionærerne avancere til bedre Stillinger, naar de egnede sig dertil, og naar Lejlighed gaves. Christensen var en dygtig, pligtopfyldende og elskværdig Mand, som absolut maatte kaldes kvalificeret i enhver Henseende, og tilmed var han fuldt neutral, da han hverken var Arbejdsgiver eller Arbejder.

J a k o b J e n s e n anbefalede Falk. Naar denne fik Pladsen, maatte han trække sig tilbage fra de Stillinger, han nu havde, og han vilde saa være lige saa neutral som Christensen.

C h r i s t e n s e n oplyste, at han havde trukket sin Ansøgning tilbage.

S a m u e l s e n bemærkede, at Forholdet havde været noget anderledes, da der skulde vælges Formand, idet denne efter Loven ikke maatte være Arbejder eller Arbejdsgiver. Christensen var vel en god Mand, men han sad ikke inde med Kendskab til mange af de Forhold, Kontoret vilde faa med at gøre, hvilket Falk derimod gjorde. Falk maatte i alle Henseender anses for den bedst egnede, hvorfor Taleren vilde anbefale at vælge ham.

Marthin Hansen kunde ikke anerkende, at Bestyreren behøvede at være neutral i den af Hr. Møller omtalte Forstand, selv om Bestyrerstillingen naturligvis var fuldstændig neutral. Naar Taleren foretrak Falk for Christensen, var det, fordi denne sidste ikke var saa erfaren med Hensyn til det skriftlige Arbejde som Falk. Christensen var nok en god Mand, men Falk var dog bedre.

Harald Jensen ansaa det for ugørligt at finde en helt neutral Mand og mente, at Stillingen netop fordrede en moden Mand med en Overbevisning om de forskellige Ting. Falk maatte selvfølgelig, hvis han fik Pladsen, trække sig tilbage fra sine mange Tillidshverv for Arbejderne og vilde saa være saa neutral, som en Mand i den Stilling kunde og burde være. Falk havde i en Aarrække arbejdet paa »Demokraten«s Kontor, og Taleren vilde i Grunden nødig af med ham, fordi han ubestridelig var en Dygtighed, som det tilmed var let at samarbejde med, men det drejede sig jo her om en vigtigere Plads, og Taleren maatte derfor resignere. Det var blevet hævdet, at Bestyreren skulde nyde Tillid fra begge Sider. I den Anledning vilde Taleren erindre om, at Falk som Formand for sit Fags Forening og Formand for de samvirkende Fagforeninger meget ofte gennem en Aarrække havde maattet samarbejde med Arbejdsgiverne, og at disse utvivlsomt havde mødt ham med fuld Tillid.

- Journalist Falk valgtes med 11 Stemmer mod 9.
3. (J. Nr. 383—1915). Udkast til **Skrivelse fra Byraadet til Mæglingsraadet for kommunal Lægehjælp**, saalydende:

Til

Mæglingssraadet for kommunal Lægehjælp.

»Aarhus Byraad tillader sig herved at anmode Mæglingssraadet om, at der maa blive foresøgt Mægling mellem Byraadet paa den ene Side og »Lægeforeningen for Aarhus og Omegn« paa den anden Side i Anledning af en mellem Raadet og Foreningen opstaaet Uoverensstemmelse angaaende Ordningen af den kommunale Lægehjælp her i Byen. Til nærmere Oplysning om, hvorledes denne Uoverensstemmelse er opstaaet, og hvori den bestaar, tillader Byraadet sig fra sin Side at anføre følgende:

»Indtil den 1. April 1906 blev den kommunale Lægehjælp her i Byen udøvet af to faste Kommunelæger, der hver lønnedes med 1500 Kr. aarlig. Fra det nævnte Tidspunkt at regne indførte Aarhus Kommune frit Lægevalg for alle Kommunens fattig- og alderdomsunderstøttede — det System, der senere er bleven kaldt »Aarhus-Systemet«, idet Aarhus var den første af alle Landets Kommuner, der indførte det. Lægerne her i Byen gik villig med til denne Ordning, idet ca. 25 Læger tilbød at behandle de i Byen boende, understøttede Personer eller Familier, som efter deres Ønske henvistes til Lægerne, for et aarligt Honorar af 4 Kr. for hver Familie eller enlig Person.

Man var fra alle Sider paa det rene med, at Udgiften til kommunal Lægehjælp efter denne Ordnings Gennemførelse vilde blive betydelig større end under den ældre Ordning (de fast ansatte Kommunelæger), idet man maatte gaa ud fra, at, kommunal Lægehjælp, og særlig »Alene Lægehjælp« efter Fattiglovens 344 a,

under det ny System vilde blive søgt i langt større Omfang end undet det ældre. Dette bekræftede sig ogsaa straks, idet der i det første Regnskabsaar under det ny System, 1906—07, blev udfærdiget 190 Henvisninger imod 73 i Regnskabsaaret 1905—06. Ogsaa senere har Henvisningernes Antal været i stadig og stærk Stigning, som det vil fremgaa af følgende Fortegnelse over Henvisningerne i samtlige de siden det ny Systems Indførelse forløbne Aar:

	Til fri Læge og Medicin	Til alene Lægehjælp	Ialt
i 1906—07	459	190	649
i 1907—08	477	243	720
i 1908—09	480	412	892
i 1909—10	458	536	994
i 1910—11	518	708	1226
i 1911—12	551	725	1276
i 1912—13	585	665	1250
i 1913—14	605	667	1272
i 1914—15 (det sidst afsluttede Regnskabsaar:	613	691	1304

Fra 1. April 1908 blev Honoraret til Lægerne forhøjet fra 4 Kr. til 8 Kr. aarlig for hver Familie eller enlig Person, og samtidig blev der fastsat en Takstgrænse saaledes, at der for de kommunale Patienter, der boede udenfor Grænsen, kun betaltes det halve af det for kommunale Patienter, boende indenfor Grænsen, fastsatte Honorar, (for hver Henvisning), men tillige 3 Kr. 75 Øre for hvert Sygebesøg samt Befordringsgodtgørelse efter Regning.

Udgifterne til kommunal Lægehjælp her i Byen har i de paagældende Aar, siden frit Lægevalg blev indført, været i stærk Stigning,

saaledes som det vil fremgaa af følgende Fortegnelse, der alene angaar Udgifterne ved Fattigvæsenet og alene angaar den Betaling, der er ydet i fast Lægehonorar og for Ekstraydelser, medens Udgiften til Speciallægebehandling ikke er medtagen:

i 1906—07	3,015 Kr.
i 1907—08	3,734 »
i 1908—09	7,901 »
i 1909—10	8,677 »
i 1910—11	11,102 »
i 1911—12	11,670 »
i 1912—13	11,498 »
i 1913—14	11,958 »
i 1914—15	12,717 »

Udgiften til Lægehjælp for de alderdomsunderstøttede har ogsaa i de samme Aar været stigende, men ikke i højere Grad end Stigningen i de alderdomsunderstøttedes Antal gav Anledning til.

Men foruden den omtalte meget betydelige Stigning i den ved selve den kommunale Lægehjælp foranledigede Udgift medførte Princippet »Frit Lægevalg« ogsaa stærkt forøgede Udgifter til Medicin, sød Mælk og diætetiske Næringsmidler. Disse Udgifter blev dog betydelig reducerede, da det i 1914 blev fastsat, at Luksusmedicin ikke maatte ordineres, at diætetiske Næringsmidler ikke maatte ordineres ved Recept, og at Mælkerationerne skulde fastsættes af Fattigvæsenet, ikke af Lægerne. Det kan i denne Forbindelse have Interesse at se, hvorledes Forbruget af sød Mælk har stillet sig i Regnskabsaarene 1905—06 (det sidste Aar med faste Kommunelæger) til 1914—15:

Forbruget var

i 1905—06	} Da Lægerne fastsatte Rationerne.	26,570	Potter
i 1906—07		33,572	»
i 1907—08		41,567	»
i 1908—09		48,502	»
i 1909—10		57,209	»
i 1910—11		68,220	»
i 1911—12		82,023	»
i 1912—13		83,858	»
i 1913—14	} Da Fattigvæsenet fastsatte Rationerne.	96,026	»
i 1914—15		51,769	»

Den Overenskomst, der, som anført, blev indgaaet imellem Lægeforeningen og Byraadet i 1908, og som i alt væsentligt paa samme Vilkaar blev fornyet ved det i 1914 udfærdigede »Regulativ for Kommunalægerne i Aarhus«. — hvoraf et Eksempplar vedlægges som Bilag 1*), — blev af Lægeforeningen opsagt til Ophør den 1. April 1916. I den Anledning har der i de første tre Maaneder af dette Aar været ført Forhandlinger mellem paa den ene Side et af Lægeforeningen nedsat Udvalg og paa den anden Side de paagældende Byraadsudvalg. Disse Forhandlinger have for saa vidt ført til et Resultat, som man er bleven enig om det Forslag til en »Overenskomst mellem Aarhus Kommune og Lægeforeningen for Aarhus og Omegn«, som findes hoslagt som Bilag 2., i alle dette Forslags Punkter undtagen Post 4 angaaende Lægernes faste Honorar, hvorom nærmere nedenfor, og Post 11 angaaende Overenskomstens Begrænsning i Tid, hvorom der ikke er forhand-

*) Se 1913—14. A. Side 584.

let med Lægernes Udvalg (saaledes at Post 11, som den findes i Forslaget, kun angiver Byraadets Krav paa dette Punkt).

Den mellem Lægeforeningen og Byraadet opstaaede Uoverensstemmelse, som giver Anledning til denne Henvendelse til Mæglingsraadet, angaar herefter (afset fra en mulig Uenighed ang. Post 11) udelukkende det Lægerne tilkommende faste Honorar, som Byraadet foreslaar fastsat til 10 Kr. aarlig for hver enlig Person eller Familie, hvem den paagældende Læge i Regnskabsaaret yder Lægehjælp, altsaa med en Stigning af 25 % i Forhold til den indtil 1. April 1916 gældende Takst; medens Lægerne har krævet som Minimum: ¹⁾ 16 Kr. pr. Henvisning for alderdomsunderstøttede og understøttede med egentlig Fattighjælp, altsaa for de fleste understøttedes Vedkommende en Stigning af 100 %, ²⁾ 12 Kr. pr. Henvisning for understøttede efter Fattigloven § 44 a, altsaa her en Stigning af 50 %.

Til Bedømmelse af den økonomiske Rækkevidde af denne Uoverensstemmelse, altsaa Forskellen mellem de ved Lægernes Krav og ved Kommunens Forslag eventuelt foranledige Udgifter anføres følgende:

Lægerne kræver — efter Forhandling med Forsørgelsesudvalgene — som Minimum for Bi beholdelse af »Aarhussystemet«:

16 Kr. for hver Henvisning for alderdomsunderstøttede og understøttede med egentlig Fattighjælp,

12 Kr. for hver Henvisning for understøttede efter Fattiglovens § 44 a.

Herefter vilde Udgiften blive (efter Henvis-

ningsantallet i 1914—15) for alderdomsunderstøttede:

923 Henvisninger à 16 Kr. 14,768 Kr. — Øre
for understøttede med egentlig Fattighjælp:

605 Henvisninger à 16 Kr. 9,680 » — »
for understøttede efter Fattiglovens § 44 a:

691 Henvisninger à 12 Kr. 8,292 » — »

32,740 Kr. — Øre

Fragaar for Henvisninger til understøttede boende udenfor Takstgrænsen, anslaaet til 100 Hovedpersoner, hvoraf 75 à 8 Kr. = 600 Kr. og 25 à 6 Kr. = 150 Kr.

750 » — »

31,990 Kr. — Øre

Kommunen tilbyder at betale 10 Kr. for hver Henvisning, hvilket — ligeledes efter Henvisningsantallet i 1914—15 — bliver: for 2227 Henvisninger à 10 Kr.

22,700 Kr. — Øre

Fragaar for Henvisninger til understøttede, boende udenfor Takstgrænsen, anslaaet til 100 Hovedpersoner, for hvilke det faste Honorar fastsættes til 5 Kr. for hver Henvisning....

500 » — »

21,770 Kr. — Øre

Forskellen 10,220 Kr. — Øre

Forskellen imellem Udgiften under den nuværende Ordning og Udgiften, som den vilde

blive, naar Kommunens Tilbud (10 Kr. pr. Henvi-
sning) akcepteres, fremgaar af den som Bilag
3 fremlagte Redegørelse fra Fattiginpektøren.

Byraadet maa meget bestemt gøre gældende,
at en Stigning af 100 %, saaledes som den er
krævet af Lægerne for de fleste understøttedes
Vedkommende altid maa anses for urimelig høj.
Kommunen maa af Hensyn til sit Budget kræve,
at den Stigning i det herommeldte Honorar,
som vel nok maa anses for tidssvarende, sker
sukcessivt og ikke, som af Lægerne krævet,
ved en pludselig Fordobling. Men selv afset
herfra maa Byraadet hævde, at den af Lægerne
begærede Betaling er for høj og højere end i
de fleste andre Byer, hvilket vil kunne nærmere
dokumenteres. Og dertil kommer, at ogsaa de
andre Krav fra Lægernes Side, nemlig i Hen-
seende til en for dem fordelagtigere Takstgrænse
og i Henseende til Betalingen for Speciallæge-
behandling vil stille Lægerne betydelig gunsti-
gere end hidtil. Alt i alt vil efter anstillede
Beregninger Kommunens Udgift til Lægehjælp,
hvis Lægernes Krav fyldestgøres, stige til om-
trent det dobbelte af, hvad den nu er.

Endnu skal bemærkes, at Budgetudvalget
ved Skrivelse af 25. Marts 1916 har meddelt
Lægeforeningens Udvalg, at Budgetudvalget og-
saa var villigt til at indstille til Byraadet en
Ordning, hvorefter den kommunale Lægehjælp
skulde udøves af 4 à 5 fast ansatte Kommune-
læger, lønnede med 6000 Kr. aarlig stigende
med 500 Kr. hvert 3die Aar til 8000 Kr. Med
Hensyn til dette Alternativ har Lægeforeningens
Udvalg imidlertid svaret, »at Aarhus Lægefor-
ening i Henhold til de af den almindelige dan-
ske Lægeforening vedtagne Bestemmelser angaa-

ende Udøvelsen af kommunal Lægehjælp overhovedet ikke kan akceptere en Ordning med faste ansatte Kommunalæger.«

Da endelig Overenskomst ikke var opnaaet inden 1ste April 1916, blev der under denne Dato mellem Byraadet og Lægeforeningen indgaaet en midlertidig Overenskomst, gældende indtil 1. Juli 1916, hvorefter Lægernes Honorar i dette Tidsrum skal henregnes pr. Ydelse efter en nærmere angiven Takst (i det væsentlige Lægeforeningens Minimaltakst). Men derhos bestemmes i den midlertidige Overenskomsts § 11 følgende: »Saafernt der inden 1. Juli 1916 foreligger afsluttet en fast Overenskomst mellem Aarhus Kommune og Lægeforeningen for Aarhus og Omegn eller en af Ministeriet truffen Ordning, som er tiltraadt af Lægeforeningen for Aarhus og Omegn, har denne faste Overenskomst eller denne Ordning tilbagevirkende Kraft fra 1. April 1916 at regne.«

Byraadet tillader sig da, idet man forelægger denne Sag til Mæglingsraadets Behandling, at anmode om, at Sagen saa vidt muligt maa blive fremmet saaledes, at en Overenskomst eller anden Ordning kan foreligge inden 1. Juli d. A.«

Tiltraadtes.

4. (J. Nr. 542—1915) Indstilling fra Bestyrelsen for Observatoriet om, at **Kommunen overtager afdøde Direktør Krügers Villa** for Anskaffelsessummen, 47940 Kr. 39 Øre.

Indstillingen vedtoges.

5. (J. Nr. 538—1915). Andragende fra **Overlægerne ved Marselisborg Hospital** om Lønforbedring.

M o u s t e n erindrede om, at Overlægerne ved Marselisborg Hospital i sin Tid var blevet ansat med 500 Kr. mindre i Begyndelsessløn og 1250

Kr. mindre i Slutløn end Overlægerne ved Kommunehospitalet. De mente imidlertid nu, at deres Arbejde var blevet forøget i saa høj Grad, at de burde have samme Løn som de andre, og Udvalget maatte ogsaa indrømme, at Arbejdet navnlig for Dr. Bangs Afdelings Vedkommende var blevet langt større end oprindelig tænkt. Desuden havde de paagældende Overlæger ikke videre Anledning til at tjene noget ekstra. Udvalget kunde derfor indstille, at de blev sat paa samme Løn som de andre Overlæger, dog at de først næste Aar begyndte paa 3500 Kr.

M i k a e l J o h a n s e n fandt det usmageligt, at Folk, der for kun et Par Aar siden havde gjort alt muligt for at blive ansat, allerede nu forlangte Lønforbedring. Taleren anbefalede at henvise Andragendet til Lønudvalget, som endnu ikke havde haft Lejlighed til at udtale sig om det.

F o r m a n d e n havde selvfølgelig først maattet sende Andragendet til Sygehusudvalget.

K j e l d S ø r e n s e n ansaa ikke den af Udvalget foreslaaede Løn for for stor efter vedkommendes Arbejde i Forhold til den Løn, som Lægerne for Alderdomsunderstøttelsen og Fattigvæsenet fik, og troede, man vilde staa sig vel ved at imødekomme Overlægerne, naar deres Krav som i dette Tilfælde var rimelige. Taleren henstillede til Sygehusudvalget at se at komme bort fra den Ordning, hvorefter der skulde ydes Ekstrabetaling til Overlægen, naar en syg kom til at ligge paa Enestue et Par Dage. Det vilde i hvert Fald være rart, om Sygehusudvalget kunde bestemme, hvor stort Honorar Overlægen i saa Fald maatte tage.

M i k a e l J o h a n s e n troede, at begge de paagældende Overlæger havde en ret stor Privat-

praksis. Taleren anmodede om at faa Andragendet sendt til Lønudvalget.

M o u s t e n ansaa det for vanskeligt at komme bort fra Ekstrahonorar til Overlægerne, hvis man ikke vilde give dem en meget høj Løn. Der havde ikke i Talerens Tid som Formand for Sygehusudvalget været klaget over Honorarets Størrelse, men iøvrigt havde Udvalget Myndighed til at bestemme, hvor stort et Honorar skulde være, hvis de paagældende Parter ikke kunde enes derom. Taleren gjorde opmærksom paa, at Overlæge Bang gjorde Tjeneste som visiterende Læge uden at faa noget derfor og saaledes sparede Byen for en Udgift paa 500 Kr.

K j e l d S ø r e n s e n havde intet imod at lade Andragendet gaa til Lønudvalget, uagtet dette ikke plejede at have noget med Lægesagerne at gøre. Det havde glædet Taleren at høre, at Sygehusudvalget kunde bestemme Ekstrahonorarernes Størrelse, og han skulde fremtidig henvise misfornøjede Sygekassemedlemmer til Udvalget.

M ø l l e r troede, at det var bedst, naar man havde et Lønudvalg, at henvise alle Lønsager til dette. Da de paagældende Læger blev ansat, var der kun Tale om een, men det blev til 2, og de fik saa af den Grund den noget lavere Løn. De kunde nok have ventet lidt med at stille Lønkrav.

M o u s t e n meddelte, at der, da Lægerne blev ansat, havde været Tale om 2, en Overlæge og en Reservelæge, men at man enedes om at ansætte 2 Overlæger. Taleren havde intet imod at lade Sagen gaa til Lønudvalget.

Andragendet henvistes til Lønudvalgets Behandling.

6. (J. Nr. 17²—1916). Andragende fra Arbejdsmand H. O. J. Jensen om **Eftergivelse af Fattighjælp.**

Formanden forelagde Fattigudvalgets Indstilling, som gik ud paa at eftergive Fattighjælpen.

Mikael Johansen kunde ikke stemme for at eftergive Fattighjælp, naar det som i dette Tilfælde drejede sig om Alimentationsbidrag. Den Slags maatte Folk selv betale. Fattigudvalget syntes at være vel let til at anbefale Eftergivelse.

Marhin Hansen kunde heller ikke stemme for Eftergivelse i dette Tilfælde.

Carl Laursen bemærkede, at Udvalget altid meget nøje undersøgte, hvorvidt der var Grund til Eftergivelse. Iøvrigt var der ikke mange Tilfælde. I de 5 sidste Aar havde der saaledes kun fundet gennemsnitlig 4 Eftergivelser Sted om Aaret efter Fattiglovens § 35, 1. Stykke og 6 efter 2. Stykke. I nærværende Tilfælde havde Manden kun 8—900 Kr. i aarlig Indtægt og skyldte 410 Kr. De sidste 2 Aar var der ikke ydet Bidrag, og Udvalget havde anbefalet Eftergivelse, fordi der formentlig ikke mere var Bidragspligt.

Kjeld Sørensen sluttede sig til Hr. Carl Laursens Udtalelser. Det vilde blive meget vanskeligt for Manden at betale den i Forhold til hans Indtægt betydelige Sum, saa Indstillingen var fuldt berettiget. Det afgørende Moment var, at Manden vilde have Fattighjælpsstemplet vadsket af sig.

Mikael Johansen havde ikke spurgt om Antallet af Eftergivelser. Det drejede sig nemlig ikke derom, men om Arten af Fattighjælpen. Kun naar der var Tale om Sygdom og Trang, kunde Taleren være med til at eftergive Fattighjælpen. I det foreliggende Tilfælde kunde Manden have ladet være med at faa Fattighjælpsstemplet paa sig.

M a r i a n e T h o m s e n gjorde opmærksom paa, at hun havde stemt imod Indstillingen, ligesom hun altid stemte imod Eftergivelse af Fattighjælp, som var ydet af den Slags Grunde.

K j e l d S ø r e n s e n bekræftede, at Frk. Thomsen i Regelen stemte imod at eftergive Fattighjælp. Der kunde meget vel tænkes Tilfælde, hvor Taleren hellere vilde være med til at anbefale Eftergivelse, men det skulde dog siges, at der var Grænse for, hvor meget Hensyn, der burde tages, naar det drejede sig om Fattighjælp paa Grund af Sygdom, idet Folk jo havde Lejlighed til at sikre sig ved Indmeldelse i en Sygekasse.

Indstillingen forkastedes.

7. (J. Nr. 447^b —1915). Andragende fra **Ligningskommissionen** om Bevilling af 400 Kr. til en Afslutningsmiddag.

Bevilgedes.

8. (J. Nr. 57—1916). Skrivelse fra Firmaet L. Hammerich vedrørende **Leverancen af glasserede Tagsten** til Kommunehospitalets medicinske Afdeling.

M o u s t e n meddelte, at Sygehusudvalget nu havde besluttet at anvende Tagsten fra Fabrikken i Humlebæk. Hammerichs Skrivelse var sat ret slemt paa Skruer og indeholdt flere Unøjagtigheder.

F o r m a n d e n spurgte om, hvad Arkitekten sagde til Afgørelsen.

M o u s t e n oplyste, at Arkitekten fra først af havde sagt til Hammerich, at hvis denne købte Tagstenene fra Flensborg, maatte det blive paa eget Ansvar.

F o r m a n d e n fandt det ikke rigtigt at desavouere Hammerich, som dog havde købt Tagstenene for at tjene Kommunen.

M o u s t e n bemærkede, at **A**rkitekten ikke havde bestilt Stenene hos Hammerich, men kun spurgt, om de kunde skaffes.

Toges til Efterretning.

9. (J. Nr. 12¹—1916). Indstilling om Tildeling af forskellige **A**lderdomsunderstøttelser.

Indstillingen vedtoges.
